

Arrest

nr. 116 636 van 9 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 21 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

(Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.)

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 april 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Bij beslissing van 23 december 2011, weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Ingevolge het beroep d.d. 19 januari 2012, bevestigde de Raad de beslissing van het CGVS in het arrest d.d. 20 maart 2012 (nr. 77 548).

1.4. Op 30 maart 2012, werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten — asielzoeker, onder een bijlage 13quinquies.

1.5. Verzoeker diende op 26 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. Bij beslissing van 26 april 2012, werd de inoverwegingname van die aanvraag geweigerd, onder een bijlage 13quater.

1.7. Op 21 januari 2013, diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.8. Bij beslissing van 21 januari 2013, werd de inoverwegingname van die aanvraag geweigerd, onder een bijlage 13quater. Deze beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 21 januari 2013.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de persoon die verklaart te heten G. A. geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.01.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 12.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.12.2011 van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing "weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" kreeg.

Overwegende dat op 22.03.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 26.04.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 26.04.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 21.01.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe documenten te kunnen toevoegen aan zijn asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij vermoord zal worden door de familie C. bij een terugkeer naar Albanië. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij, zoals hij reeds eerder verklaarde, in bloedwraak zit met de familie C.

omdat hij een auto-ongeval had waarbij L. C. zwaar gewond geraakte. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RvV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij twee maanden illegaal in een klooster in Zweden zou verbleven zijn. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog contact zou hebben met zijn familie, maar niets nieuws zou hebben vernomen over zijn problemen. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij voor zijn vertrek naar Belg mensen naar de familie C. gestuurd zou hebben als verzoeningspoging, en dat de familie C. 30 000 euro geëist zouden hebben ter beëindiging van het conflict. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog niet met zijn vrouw samenwoonde ten tijde van zijn problemen in Albanië en haar niet alles verteld zou hebben, waardoor ze tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als "nieuw" element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vrouw een geheugenprobleem zou hebben waardoor ze zich niet alles goed zou kunnen herinneren en hiervoor behandeld zou geweest zijn in Albanië. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij al twee jaar in Europa zou verblijven en uit een goede familie zou komen. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980 De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel stelt de verzoekende partij het volgende:

“Doordat verzoekende partij als middel aanvoert de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen);

Doordat artikel 51/8 tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld. "

Doordat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4: deze gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

Doordat hieruit kan afgeleid worden dat deze gegevens:

- *nieuwe moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag*
- *betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen*
- *relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet*
- *cumulatief aanwezig moeten zijn.*

Doordat verwerende partij zich niet mag uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens: zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn;

Doordat zich de volgende gevallen kunnen voordoen:

- *In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris generaal (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).*

- *In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet*

aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris generaal.

Doordat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toelaat een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen " bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;

Doordat gesteld wordt dat de vraag of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, samenhangt met de bewijswaarde van dit gegeven;

Doordat de bewijswaarde van de door verzoekende partij overlegde documenten aangaande zijn asielaanvragen niet in twijfel werd getrokken worden, evenmin werd opnieuw gepeild of "ernstige aanwijzingen " bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; Doordat verwerende partij bijgevolg niet genoegzaam en in overeenstemming met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen oordelen kon dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens aanbrengt en er, wat hem betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;

Doordat een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd;

Doordat op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan weigeren een aanvraag in overweging te nemen enkel als er geen nieuwe elementen aanwezig zijn. wat in casu niet het geval is:

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, zonder de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) niet kon beslissen dat de aanvraag d.d. 21 januari 2013 niet in overweging kon genomen worden omdat verzoekende partij naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag wel nieuwe elementen aanhaalde in de zin van artikel 51/8 hogervernoemd;

Terwijl verzoekende partij nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten heeft aangehaald, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;

Terwijl de neergelede documenten wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Terwijl bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;

Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet op de motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Terwijl immers de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710);

Terwijl onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkheidstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk töt haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624);

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en schending van de motiveringsplicht (de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) in zich draagt."

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen stukken heeft neergelegd.

De verklaringen van verzoeker die hij aflegde naar aanleiding van deze asielaanvraag luiden als volgt:

“Indien ik terugkeer naar Albanië, dan zal ik worden vermoord door de familie C. bij mijn vorige asielaanvragen heb ik reeds verteld dat ik een auto-ongeval had, waarbij L.C. zwaar gewond raakte. Sindsdien zit ik in bloedwraak met de familie C. Is dit uw enige vrees? Ja. Indien ik geen problemen had, dan zou ik terugkeren naar Albanië en niet naar Zweden gaan. Ik verbleef daar twee maanden illegaal in een klooster. (...) Zijn er nog verzoeningspogingen ondernomen om de bloedwraak te doen stoppen? Voor mijn vertrek naar België heb ik mensen gestuurd naar de familie C. Ze eisten 30.000 euro om het conflict te beëindigen. Sindsdien zijn er geen nieuwe verzoeningspogingen ondernomen.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een rechtstheoretisch betoog en minimaal tot enkele vage en blote beweringen, zoals bv. Het feit dat verzoeker wel degelijk nieuwe gegevens heeft aangehaald die zowel betrekking hebben op nieuwe als oude feiten; dat de documenten die verzoeker neerlegde wel degelijk nieuwe gegevens uitmaken in die zin dat zij een nieuw feit aanbrengen of een bewijs van een oud feit aanvoeren.

Deze argumentatie toont niet *in concreto* aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij bij haar derde asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangevoerd, die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij die gegevens had kunnen aanbrengen en die aantonen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch beperkt zich tot een herhaling van haar standpunt dat zij nieuwe gegevens aanbrengt. De concrete motieven, op grond waarvan haar aanvraag met de bestreden beslissing wordt verworpen, ontkracht zij daarmee geenszins. Bovendien wijst de Raad er op dat, zoals hierboven reeds werd gesteld, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkel document/stuk heeft neergelegd naar aanleiding van deze asielaanvraag, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt.

De verzoekende partij maakt op generlei wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS